

gratiam juxtà mensuram dispositionis in suscipiente, non distinguuntur a Sacramentis Legis veteris, quæ potius ex opere operantis quàm opere operato conferebant gratiam.

R. N. Consequentiam: Quia Sacramenta novæ Legis ità dant proportionaliter ad propriam dispositionem suscipientis gratiam, ut homo semper consequatur majorem gradum gratiæ, quàm sola virtute propriæ dispositionis assecutus fuisset. v. g. Si suscipiens Sacramentum pœnitentiæ sit attritus tantùm, cum Sacramento mortuorum accipit primam gratiam, quam extrà Sacramentum non recepisset, si habeat dispositionem contritionis vel charitatis perfectæ ut tria, cum Sacramento accipit gratiam ut sex, licet sine Sacramento accepisset tantùm gratiam ut tria. Hæc autem de Sacramentis Legis veteris dici non possunt.

DISPUTATIO XVI.

De Characterè, Causa & numero Sacramentorum.

PRæter effectum principalem omnibus Sacramentis communem, qui est Gratia sacramentalis, aliqua Sacramenta, quæ propter hoc initerabilia sunt, habent specialem effectum, qui vocatur Character. Deinde cum Sacramenta non ex natura sua, sed à causa libera habeant, quod sint signa practica gratiæ, inquiritur, quænam Causa rebus & verbis sensibilibus determinatis hanc efficaciam alligaverit.

QUÆ-

C Ha

Ca

putatur

spiritual

significa

tis, con

divina &

bile: ut

tibili, &

3. Quo

Sacrame

nem, sic

distingui

tractere.

DIC

imprim

& Ora

Pro

xit nos

30. N

quo fig

Floren

de sacr

stitutio

merent

ad divi

tur, qu

dem in

Ecclesia

tribus h

QUÆSTIO I.

*Quenam Sacramenta imprimunt Characterem
quæ hujus Entitas & Subjectum?*

Character est signum spirituale indelebile in anima impressum, quo homo ad divina deputatur & ab aliis distinguitur. *Dicitur 1. signum spirituale*; quia est solo intellectu cognoscibile, significativum alterius videlicet gratiæ sanctificantis, configurationis cum Christo, deputationis ad divina & distinctionis ab alio. *Dicitur 2. Indelebile*; utpote inhærens animæ, subjecto incorruptibili, & non habens ullum contrarium. *Dicitur 3. Quo homo ad Divina deputatur*; videlicet ad Sacramentorum receptionem, & administrationem, fideique professionem. *Dicitur 4. & ab aliis distinguitur*; Qui videlicet non sunt insigniti Characterem. De hoc Characterem

DICO 1. *Per hæc tria Sacramenta Character imprimitur scilicet per Baptismum, Confirmationem & Ordinem. S. Th. hic Q 63. a. 6. O.*

Probat 1. Ex S. Script. 2. ad Cor. 1. Qui unxit nos Deus, qui & signavit nos. Ad Ephel. 4. v. 30. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in diem Redemptionis. Et ex Concil. Florent. in Decret. unionis & Trid. sess. 7. can. 9. de sacram. in genere. Ratio autem à priori est institutio Christi volentis, ut illa Sacramenta imprimerent Characterem, per quæ homo specialiter ad divinum cultum deputatur & ab aliis distinguitur, quæque sunt perpetuo initerabilia; quæ quidem institutio ex antiqua traditione & definitione Ecclesiæ nobis innotescit; atqui dicta competunt tribus his Sacramentis tantum; quia per Baptis-

Baptismum deputatur homo ad Ecclesiam Christi & professionem fidei, secernitur ab infidelibus, & fit capax alia Sacramenta recipiendi. Per Confirmationem deputatur ad fidem fortiter propugnandam. Per Ordinem denique deputatur ad actus sacramentales exercendos, seu Sacramenta administranda & conficienda.

Obj. 1. Character videtur superfluous; ergo nulla est ratio vel necessitas illum in tribus Sacramentis admittendi: non enim requiritur, ut sit dispositio ad gratiam; quia per Sacramentum in voto acquiritur gratia, & tamen non imprimitur Character; neque est necessarius, ut sit signum distinctivum: nam imprimis Deus absque Charactere electos à non electis secernere potest; deinde neque est signum nobis: Cum Character sit aliquid spirituale, quod à nobis videri non potest. Denique neque est signum respectu damnatorum: quia Character est aliquid spirituale, quod damnati absque divina Elevatione cognoscere non possunt; tandem Character non requiritur ad exercenda diversa sacra officia, cum ad hoc sufficere potuisset divina deputatio extrinseca, absque aliqua impressione Characteris.

R. Esto Character non sit simpliciter necessarius; fuit tamen conveniens, ut Christus Characterem institueret, ratione cujus Deus hominem quasi speciali jure sibi vendicaret, ut si aliquando à fidelitate deficeret, per hæc signacula perfidia convinceretur; deservit igitur Character, ut Deus, Angeli, Beati & damnati Christianos ratione ipsius agnoscerent secundum quandam rationem specialem & expressionem, quâ Deo sunt magis obstricti; nec est absurdum, quod Deus cum intellectu damnatorum concurrat ad cognoscendum

Cha-

De C
Charact
illorum
ipso non
fidem in
licet pot
haberi p
tius tame
Characte
deputare
Obj. 2
quod tri
Characte
primere,
R. Q
tanquam
subjectur
est capax
primenti
racter;
Charact
Sacrame
semper
lis ex n
mentur
amplius
amplius
trâ char
per effe
sus circ
econtra
DIC
ciem qu
Proba
racter ne
aut quar

Charactere in Christianis damnatis ad majorem illorum confusionem; nos verò, licet illum in se ipso non videamus, agnoscimus tamen illum per fidem in sua causa videlicet in Sacramento. Porro licet potestas exercendi quædam officia potuisset haberi per extrinsecam deputationem, congruentius tamen fuit, ut homo stabiliter & perpetuò per Charactere intrinsecè receptum ad divina officia deputaretur.

Obj. 2. Fit vitiosus circulus, dum probatur, quod tria illa Sacramenta sint initerabilia: quia Charactere imprimunt, & illa Charactere imprimere, probatur ex eo, quod sint initerabilia.

R. Quod initerabilitas probetur ex Charactere tanquam per causam à priori: quia quamdiu subjectum est actuatum aliquâ formâ, tamdiu non est capax illam recipiendi; atqui Sacramenti imprimens Charactere proprius effectus est Charactere; ergo quamdiu subjectum est actuatum Charactere, tamdiu non potest illum effectum à Sacramento recipere, sed si semel actuatum est, semper est actuatum: quia Charactere est indelebilis ex natura rei; ergo qui semel suscepit Sacramentum imprimens Charactere, illud nunquam amplius recipere potest, quia nunquam potest amplius Charactere à Sacramento recipere; econtrà charactere probatur per initerabilitatem tanquam per effectum, & à posteriori; non est autem vitiosus circulus, quando unum probatur per aliud & econtrà in diverso genere causæ; ergo.

DICO 2. Charactere...reducitur ad secundam speciem qualitatis. S. Th. hic Q. 63. a. 2. O.

Probatur: Quatuor sunt species qualitatis; Charactere non pertinet ad primam neque ad tertiam aut quartam speciem; ergo pertinet ad secundam speciem;

speciem; non ad primam: quia neque est habitus neque dispositio; non est dispositio: quia hæc est facile mobilis. Character verò est indelebilis. Non est habitus, quia de ratione habitus est ut determinatè bene, vel determinatè malè disponat subjectum, vel in se absolutè, vel in ordine ad operationem; atqui Character subjectum indifferenter determinat ad operationem sacramentalem validè duntaxat exercendam, sive illa fiat religiosè sive sacrilegè, nam æquè Character influit in sacrilegam, quam religiosam administrationem vel susceptionem Sacramenti. Deinde habitus recipiunt magis & minus, possunt intendi in eodem subjecto; & licet difficulter sint mobiles, possunt tamen absolutè amoveri; atqui Character indelebilis est, & intendi non potest. Neque pertinet Character ad tertiam speciem: quia neque est passio sensibilis, nec patibilis qualitas, neque ad quartam speciem: quia neque est figura, neque forma: quia formæ juxta Philosophorum acceptionem consequuntur terminationem quantitatis; ergo Character pertinebit ad secundam speciem qualitatis: quia est potestas spiritualis ad divina vel agenda vel suscipienda: Character Baptismatis reddit hominem capace[m] cætera Sacramenta suscipiendi. Character Confirmationis est potestas fidem ex officio propugnandi. Character Ordinis confert ordinato potestatem exercendi actiones Hierarchicas, consecrandi Eucharistiam, absolvendi à peccatis &c.

Obj. 1. Potentia quæ est secunda species qualitatis est principium operandi dimanans ab essentia: uti patet in potentiis animæ; sed Character non consequitur gratiam sanctificantem, quæ in supernaturalibus se habet per modum essentiæ &

prin-

DE C
principi
beri poss
R. D

pertinet
virtus pr
tentia qu
qualitatis
ab essent
riam, qua
seco com

Obj. 2
tia recept
racter nil
Baptisma
Characte
fidem: c
quenter r
tiz possit
actiones
Characte
actiones

R. C
partim p
est pote
median
tantum c
crament
quatenus
ipso me
necessari
subjectur
recipiend

DICC
tiva pote
63. 2. 4.
steris est

DE CHARACT. CAUS. ET NUM. SACRAM. 285
principii radicalis : cum absque Characterē ha-
beti possit gratia.

℞. Distinguendo Maj. Potentia quæ directè
pertinet ad secundam speciem qualitatis , & est
virtus principalis , dimanat ab essentia Con. Po-
tentia quæ reductivè pertinet ad secundam speciem
qualitatis , & est virtus instrumentaria dimanat
ab essentia N. sed ad talem virtutem instrumenta-
riam, qualis est Character, sufficit, quod ab extrin-
seco communicetur à causa principaliter operante.

Obj. 2. Si Character sit potentia, vel est poten-
tia receptiva, vel activa: non receptiva: quia Cha-
racter nil in se recipit; non activa: quia Character
Baptismatis nullam dat virtutem agendi, neque
Character confirmationis dat virtutem profitendi
fidem: cum ab aliquo non confirmato & conse-
quenter non habente Characterem per auxilia gra-
tiæ possit fortiter propugnari fides, & in genere
actiones Sacramentales sunt actiones sensibiles,
Character autem non potest esse virtus faciendi
actionem sensibilem.

℞. Characterem esse potentiam partim activam
partim passivam, & quidem Character Baptismi
est potentia passiva dupliciter, primò quatenus illo
mediante actiones aliorum Sacramentorum non
tantum corporaliter & materialiter, sed etiam sa-
cramentaliter recipi possunt in subjecto. Secundò
quatenus Characteres Confirmationis & Ordinis
ipso mediante recipiuntur in intellectu; nec est
necessarium, quod ipse Character Baptismi sit
subjectum recipiens, sed sufficit, quod sit ratio
recipiendi.

DICO 3. Oportet, quod Character sit in cog-
nitiva potentia anime, in qua est fides. S. Th. hic Q.
63. 2. 4. ad 3. sive subjectum immediatum Chara-
cteris est intellectus practicus. Pro-

Probat: Illa potentia est subiectum immediatum Characteris, quæ per Characterem elevata movet alias potentias vel ad recipiendos, vel ad exercendos actus Sacramentales; Character etenim est potestas spiritualis ad suscipienda vel administranda Sacramenta; atqui potentia per Characterem elevata est intellectus practicus: quia juxta principia S. Th. intellectus practicus per actum imperii movet executivè alias potentias ad operandum; ergo Character subiectatur immediatè in intellectu practico, cujus imperio dat efficaciam ad movendum vel dirigendum alias potentias in ordine ut recipiant, vel ut eliciant actus divini cultûs.

Obj. 1. Potentiæ naturales immediatè subiectantur in anima, ergo etiam potentiæ supernaturales, inter quas numeratur Character sacramentalis.

R. N. Consequentiam: Disparitas est: quod potentiæ naturales dimanent ab essentia animæ, ac animam immediatè perficiunt; potentiæ autem supernaturales sunt ab extrinseco superadditæ, ac præsupponunt potentias naturales, quas in operando perficiunt.

Obj. 2. Character in illo immediatè subiectatur, cui imprimitur; atqui Character imprimitur animæ, ut loquitur Con. Florent. & Trid. est enim signum distinctivum animæ fidelis ab infideli; ergo immediatè subiectatur in animam.

R. Ad hanc distinctionem sufficere, quod Character immediatè imprimatur intellectui, & mediatè animæ, de qua impressione mediata loquuntur concilia.

DICO 4. Character indelebilitè manet in anima S. Th. hic Q. 63. a. 5. in O.

Pro.

DE CHAR

Probat

per suum t
vel per sube
racter non e
nullum hab
mediatum
tum intelles
servans, ne
sit causa, q
per absolut
vativum su
Character.
non esset re
Charactere
tinuisset.

Obj. 1.

men est co
damnaris;

R. N. C
trarium: v
piam mo
steri.

Obj. 2.

potentia;
Character
ramento

R. Dist
racteris fi
quia etiam
guere fide
non cessat
tùm per ac
ministret a
pienda

C

Probatur : Quidquid perit , vel destruitur per suum contrarium , vel perit ineunte subjecto vel per subtractionem conservationis ; atqui Character non destruitur per suum contrarium ; cum tale nullum habeat ; neque per destructionem subjecti , mediatum enim subjectum est anima , immediatum intellectus , Deus quoque , qui est causa conservans , non subtrahit suum influxum : cum nulla sit causa , quæ hanc subtractionem exigat , quamvis per absolutam potentiam concursum suum conservativum subtrahere posset ; ergo manet semper Character. Unde Christianus à mortuis resurgens non esset rebaptizandus , aut reordinandus : cum Characterem Baptismi & Ordinis post mortem retinisset.

Obj. 1. Gratia est perfectior Characterem , & tamen est corruptibilis. Item fides non manet in damnatis ; ergo neque Character.

R. N. Consequentiam : quia gratia habet contrarium : nempe peccatum ; fides quoque requirit piam motionem , quæ non conveniunt Characteri.

Obj. 2. Cessante fine & actu potentie cessat potentia ; atqui in altera vita cessat finis & actus Characteris : nempe receptio & administratio Sacramentorum ; ergo etiam cessat Character.

R. Distinguendo Mi. In altera vita cessat Characteris finis adæquatus N. inadæquatus transeat ; quia etiam finis Characteris est consignare & distinguere fideles ab infidelibus. *Dixi transeat* : quia non cessat finis etiam inadæquatus proprie : cum tantum per accidens ratione statûs non recipiat aut administret amplius Sacramenta , ad quæ tamen recipienda & administranda per Characterem Christianus de se manet habilis.

QUÆ-

QUÆSTIO II.

*An Christus instituerit omnia Sacramenta, &
an alter potuerit instituere?*

Potestas instituendi Sacramenta est duplex: *Ima* *Authoritativa*, quæ primario & per se independenter ab omni alio instituenti convenit; & illa est propria Deo, nec ulli puræ creaturæ est communicabilis; quia ille solus potest principaliter & authoritativè Sacramenta instituire, qui potest gratiam effectum Sacramenti & rem significantam per Sacramentum producere; atqui hoc convenit soli Deo; ergo solus Deus habet potestatem authoritativam instituendi Sacramenta. *2da* potestas est *ministerialis* à Deo commissa & dependens, qua rei sensibili communicari potest virtus significativa gratiæ; hæc potestas ministerialis rursus duplex est; alia est *ministerialis excellentia*, alia est *purè ministerialis*. Hæc est potestas rebus sensibilibus ex divina commissione communicandi virtutem practicè significantivam gratiæ absque ulla speciali prærogativa, illa est potestas hanc virtutem communicandi cum his prærogativis: 1. ut habens illam potestatem de condigno mereatur gratiam per Sacramentum conferendam. 2. ut Sacramenta in nomine ipsius administrantur. 3. ut non sit ita adstrictus Sacramentis, quin possit sine illis effectus Sacramentorum producere. His notatis certum est, quod potestas authoritativa instituendi Sacramenta Christo quæ Deo competat. De potestate ministeriali

DICO I. *Christus... potestatem habuit excellentia, quæ competit ei secundum quod est homo: Et talem potestatem potuit ministris communicare.* S. Th. hic Q. 64. a. 4. O.

De CHA
Prima
ministeria
ta, cujus e
toriam om
fertur, co
talem per
nia conver
mentum c
cens gratia
dam princi
strumentor
Christi, un
baptizat: q
& efficiens
cramentor
ne Christi
Apostoli &
stri Christi
Christus po
riore Sacra
dalenæ &
ergo Chri
statem Ex
Secunda
fita ad po
turæ: na
nitudo gr
potuisset p
pura creat
caput om
gratia.

Cui non
tia homin
competat
pura creat
Pars II

Prima

Prima Pars probatur : Illius est cum potestate ministeriali Excellentiae instituire Sacramenta, cujus est esse caput Ecclesiae, esse causam meritoriam omnis gratiae, quae per Sacramenta confertur, concurrere ad eandem gratiam sacramentalem per modum instrumenti &c. atqui haec omnia conveniunt Christo quia homini, qui est instrumentum conjunctum divinitati in nobis producens gratiam sacramentalem, ideoque habet quandam principalitatem ut inquit S. Th. respectu instrumentorum extrinsecorum, qui sunt ministri Christi, unde dicitur Joannis 1. v. 33. *Hic est, qui baptizat* : quia ipse est causa principalis meritoria & efficiens instrumentalis omnium effectuum Sacramentorum, ipsa quoque Sacramenta in nomine Christi administrantur & conferuntur, unde Apostoli & Sacramentorum administratores ministri Christi appellantur 1. ad Cor. 3. v. 6. denique Christus potuit effectum Sacramentorum sine exteriore Sacramento conferre, ut fecit dicendo Magdalenae & Paralytico; remittuntur tibi peccata tua, ergo Christo conveniunt omnia requisita ad potestatem Excellentiae.

Secunda Pars probatur : Nulla conditio requisita ad potestatem Excellentiae repugnat purae creaturae: nam 1mo purae creaturae potuisset dari plenitudo gratiae, ut etiam de condigno alteri mereri potuisset primam gratiam, ac proinde 2do potuisset pura creatura v. g. Adam in ordine gratiae esse caput omnium hominum, ut docetur in Tract. de gratia.

Cui non obstat, quod condignitas meritoria gratiae hominibus per Sacramenta conferendae Christo competat vi unionis hypostaticae, quae in nulla pura creatura reperitur.

Pars III. Theol. Schol.

T

Con-

Contra enim est, quod licet virtus condignè meritoria gratiæ sacramentalis quatenus infinita & connaturaliter debita conveniat Christo vi unionis hypostaticæ, illa tamen virtus est puræ creaturæ communicabilis absolute finito modo ex gratuito Dei favore.

DICO 2. *Christus noluit potestatem suam Excellentiam ministris communicare.* S. Th. hic Q. 64. a. 4. ad 3.

Conclusio hæc non ex aliqua ratione necessaria & intrinseca probari potest: quia, cum potuerit Christus puræ creaturæ potestatem ministerialem excellentiæ communicare, non est alia ratio, quare de facto illam potestatem non communicaverit, nisi mera Christi voluntas, quam non nisi Deo revelante cognoscere possumus, nec aliter, quam ex autoritate Ecclesiæ conciliorum & sanctorum Patrum, probare, igitur quod de facto noluerit Sacramenta per alium instituere, sed per seipsum immediatè instituerit Christus ostenditur ex Conc. Trid. quod de Sacramentis novæ legis sess. 7. Can. 1. de Sacram. in genere ita: *Si quis dixerit omnia Sacramenta novæ Legis non fuisse à Jesu Christo Domino nostro instituta Anathema sit.* Ubi quidem Concilium non addit particulam: *Immediatè*, ideoque nondum est damnata opinio quorundam antiquorum docentium, quædam Sacramenta ab Apostolis fuisse instituta, hodie tamen ferè omnes illum Canonem Concilii de immediata Christi institutione intelligunt, ut Christus dicatur vel ante passionem vel post resurrectionem ante ascensionem materiam & formam pro singulis Sacramentis in specie vel ad minus in genere determinasse, cui sententiæ favet definitio Concilii: tum quia præcepta à Christo mediatè videlicet ab Ecclesia data non

DE CHARACT.
non dicuntur
Sacramenta à
deberent dici
quia Concilium
non Sacramen-
mutandi pote-

Obj. 1. I
voluntate effi-
disposito tale
pienti, sed so-
tem; ergo ille
&. Solus D
endi gratiam
physica princi-
quam causa i-
meritoria gra-

Obj. 2. J
creatio mund
sterialiter pot-
test ministeri-
quenter nec

R. Distin-
opus quam cr
producti Co
tate omnem
dum produc
lo, ad quen
juxta doctrin
currere pote
obedientiali
ta velut caus-

Obj. 3. I
menta ab A
&. cum
ab Apostoli

non dicuntur præcepta Christi sed Ecclesiæ, ergo Sacramenta à Christo tantum mediatè instituta non deberent dici simpliciter à Christo instituta. Tum quia Concilium Sess. 7. Can. 13. & sess. 21. ca. 2. non Sacramenta sed sacramentalia instituendi & mutandi potestatem agnoscit in Ecclesia.

Obj. 1. Institutio Sacramentorum consistit in voluntate efficaci conferendi gratiam cuiusque disposito tale signum sensibile Sacramenti suscipienti, sed solus Deus potest habere talem voluntatem; ergo ille solus potest instituere Sacramentum.

ꝛ. Solus Deus potest habere voluntatem conferendi gratiam authoritativè & ut causa efficiens physica principalis gratiæ Con. ministerialiter tanquam causa instrumentalis physica & principalis meritoria gratiæ N.

Obj. 2. Justificatio impii est majus opus, quam creatio mundi; atqui nulla creatura etiam ministerialiter potest creare mundum; ergo neque potest ministerialiter producere gratiam & consequenter nec instituere Sacramentum justificans.

ꝛ. Distinguendo Maj. Justificatio est majus opus quam creatio, quantum est ex parte effectus producti Con. eò, quod gratia excedat suâ dignitate omnem ordinem naturæ. Quantum ad modum producendi N. quia mundus creatur ex nihilo, ad quem modum producendi nulla creatura juxtâ doctrinam S. Th. etiam ministerialiter concurrere potest; gratia autem educitur è potentia obedientiali animæ, ad quam educationem creatura velut causa instrumentalis concurrere potest.

Obj. 3. Plures ex SS. PP. docent aliqua Sacramenta ab Apostolis fuisse tradita,

ꝛ. cum S. Th. ea quæ in Sacramentis dicuntur ab Apostolis tradita, si non pertineant ad ritus &

cæremonias accidentales Sacramentorum, sed ad substantiam, intelligendam sunt esse tradita traditione promulgativâ non autem institutivâ.

Q U Æ S T I O III.

Quinam sint ministri Sacramentorum & que in eis requiratur dispositio & intentio?

DICO I. *Ad homines pertinet dispensare Sacramenta & in eis ministrare, non autem ad Angelos.* S. Th. hic Q. 64. a. 7. O. Sive secundum Legem ordinariam homines sunt ministri Sacramentorum, non tantum viatores, sed etiam comprehensores in reassumptis corporibus.

Prima Pars probatur: Ille est minister Sacramentorum, qui est talis ex institutione Christi, sed solus homo est talis ex institutione Christi: quia Christus instituens Sacramenta eorumque ministros solos homines est allocutus; ut Matth. ult. v. 19. *Euntes docete omnes gentes baptizantes eos &c.* Dixi: Secundum Legem ordinariam: quia à Deo vel Christo extraordinariè non tantum potest Angelis committi, sed etiam in diversis Historiis Ecclesiasticis legitur, quandoque Angelis commissam fuisse administrationem Sacramentorum.

Dices, Sacramenta nostra constant essentialiter rebus & verbis: atqui Angelus non potest formare verba. Juxta S. Th. 1. p. q. 51. a. 3. ad 4. ergo non potest conficere Sacramenta.

Res. Sacramenta essentialiter constant verbis, quatenus ista sunt sonus articulatus significativus gratiæ sanctificantis Con. quatenus sunt vitaliter prolata N. quamvis autem Angelus priori modo voces formare debeat, non potest tamen posteriori modo.

Secun-

DE CHA
Secunda
nister validi
juxta præser
nistracionem
viator sed e
reassumpto
racterem, p
formam, fo
que ad valid
homo tamer
sed extraord
nister est ille
conversator
administra
ta statum v
conversator
dinarius mi
Obj. 1.
sti receptio
viatoribus
nistratio Sa
hensores &
militanter
R. N.
ta ex sua e
cto recipi
cendæ vel
tammodo
mæ vel se
convenit f
tò admini
clufione er
Obj. 2.
statu viator

Secunda Pars probatur : Ille est competens minister validi Sacramenti, qui habet omnia requisita juxta præsentem institutionem ad validam administrationem Sacramentorum ; atqui non tantum viator sed etiam comprehensor illa habet: nam in realsumpto corpore est verus homo, habet Characterem, potest adhibere debitam materiam & formam, formare legitimam intentionem, præter quæ ad validam administrationem nihil requiritur. homo tamen comprehensor non esset ordinarius, sed extraordinarius minister : quia ordinarius minister est ille, cui juxta ordinarium convictum & conversationem cum hominibus convenit munus administrandi Sacramenta, sed comprehensor extra statum viæ constitutus non habet ordinariam conversationem cum hominibus ; ergo non est ordinarius minister Sacramentorum.

Obj. 1. Juxta præsentem institutionem Christi receptio Sacramenti tantum habet locum in viatoribus & Ecclesia militante ; ergo etiam administratio Sacramentorum non pertinet ad comprehensores & Ecclesiam triumphantem, sed ad solam militantem.

Re. N. Consequentiam : Quia cum Sacramenta ex sua essentia sint signa practica gratiæ in subiecto recipiente Sacramentum vel de novo producendæ vel augendæ, ideo illud subiectum est tantummodo capax Sacramenti, quod est capax primæ vel secundæ gratiæ recipiendæ ; hoc autem convenit soli homini viatori, ad Sacramentum vero administrandum sufficiunt conditiones in Conclusionem enumeratæ.

Obj. 2. Potestas Jurisdictionis expirat cum statu viatoris, unde si S. Petrus resurgeret, non

esset summus Pontifex, ergo etiam potestas administrandi Sacramenta.

R. Concesso anteced. negando consequentiam: Disparitas est: quia potestas Jurisdictionis conferitur ad tempus vitæ, ideoque per mortem naturalem exspirat, potestas autem conferendi Sacramenta datur cum Characterè indelebili & post mortem manente.

Obj. 3. Christus instituens Sacramenta, sicut se non convertit ad Angelos, sed ad homines, ita non ad homines comprehensores, sed ad viatores sermonem direxit; ergo sicut Angeli vi præsentis institutionis non sunt ministri Sacramentorum, ita nec comprehensores.

R. N. Consequentiam: Quia non est ratio, cur Christus intentionem instituendi ministros Sacramentorum restrinxerit ad solos viatores: nam homo comprehensor à viatore nec naturâ nec Characterè nec facultate sensibiles operationes exercendi distinguitur, sed solum accidentali statu viæ; e contra homo ab Angelo in istis omnibus substantialiter distinguitur.

Q 1. An animæ separatæ à corpore possint conferre Sacramenta?

R. Negative: Quia non sunt homines simpliciter; & quamvis habeant Characterem, ratione cujus magis sunt capaces hujus ministerii, quam Angeli; attamen in statu separationis non sunt principia connaturalia operationum sensibilibus, quibus juxta præsentem institutionem à Christo fuit commissæ administratio Sacramentorum.

Q 2. An minister sit pars essentialis Sacramenti? Occasionem huic Quæstioni dedit controversia, quæ est inter recentiores & Thomistas circa definitionem partis essentialis. Recentiores hanc partis essentialis dant definitionem, quam vocant regulam

De C
lam parti
libus res p
to res tol
stæ ita de
meraphy
importatu
R. Co
quia min
ficiens Sa
composit
ster, est a
nister; si
ficiam vel
siti, artif
minister
Nec ob
bus perfu
nister enu
causa effi
Oppon
sine quo
crament
stro: Sa
sine ver
autem,
est mate
forma e
que, se
dinis su
Episcop
lis in Ba
quis seip
ministro
menti,
R. N

lam partium : quo solo posito cum cæteris essentialibus res ponitur, & quo solo sublato vel non posito res tollitur, vel non ponitur. Econtra Thomista ita definiunt partem essentialem physicam vel metaphysicam : quod in conceptu essentiali rei importatur in recto. Hoc posito

℞. Contra recentiores negativè : Ratio est : quia minister in virtute Christi est tantum causa efficiens Sacramenti : Sacramentum enim est aliquod compositum morale, cujus componens est minister, est aliquod artificiatum, cujus artifex est minister ; sicut igitur componens compositum physicum vel morale non est pars intrinseca compositi, artifex non est pars intrinseca artificiatum, ita minister non est pars intrinseca Sacramenti.

Nec obest Conc. Florent. enumerans inter ea quibus perficitur Sacramentum ministrum ; quia minister enumeratur, non tanquam pars, sed tanquam causa efficiens & concurrens.

Opponunt recentiores 1. Hoc est de essentia rei, sine quo res nec esse nec concipi potest ; atqui Sacramenta nec esse nec concipi possunt sine ministro : Sacramenta enim nec esse nec concipi possunt sine verbis & re vel actione sacramentali ; verba autem, quæ sunt forma, actio sacramentalis, quæ est materia, non possunt concipi sine ministro ; sic forma essentialis Baptismi sunt verba non cujuscunque, sed ministri baptizantis, in Sacramento Ordinis sunt verba non cujuscunque, sed ministri in Episcopum consecrati ; similiter actio sacramentalis in Baptismo est ablutio non cujuscunque, aliàs quis seipsum abluere posset, sed ablutio facta à ministro ; ergo minister est pars essentialis Sacramenti.

℞. Negando antecedens : Nam creatura non

potest esse nec concipi sine creatore, unio non potest concipi sine re unita, scientia non potest concipi sine objecto, nec Pater sine filio; & tamen creator non est pars creaturæ &c,

Opponunt 2, Quo solo posito cum cæteris essentialibus res ponitur, & quo solo sublato res tollitur, illud est de essentia: quia idem non potest simul esse & non esse, si autem solo aliquo cum cæteris essentialibus posito res sit & tamen non sit de essentia, jam simul esset pars essentialis, & non esset: nam non esset pars essentialis, ut supponitur, esset; quia ante quod non sunt partes essentielles, illud est pars essentialis; atqui ante illud non sunt partes essentielles: Quia illo solo non posito non est essentia, & consequenter nec partes essentielles; similiter quo solo sublato tollitur res, si illud non sit pars intrinseca, jam esset pars & non esset pars; esset: quia quo solo sublato tollitur pars, illud est pars; atqui quo solo sublato tollitur essentia, tollitur pars, quia essentia nihil plus est, quam partes essentielles; *Jam ita subsument:* atqui solo ministro sublato tollitur Sacramentum: quia solo sublato ministro tollitur pronuntiatio verborum & actio sacramentalis; ergo ille nempe minister est pars essentialis & intrinseca Sacramenti.

Et. 1. Retorquendo Argumentum, ac ita subsumendo: Atqui posito in Sacramento Baptismi cum cæteris essentialibus solo corpore animato est essentia Sacramenti Baptismi illoque solo sublato non est essentia Sacramenti Baptismi; ergo corpus animatum, quod baptizatur, est pars intrinseca Sacramenti Baptismi. Atqui solo posito Baptismo cum cæteris aliis in Sacramento Confirmationis est essentia Confirmationis; sublato solo Baptismo in confirmando cæteris manentibus non est Sacramentum

DE CHARAC
mentum Conf
cramenti Conf
lato solo sexu
Sacramentum
ponitur Sacra
est pars intrin
Et. 2. Negat
do pars essen
quo, tunc fu
notans, quod
etiam tollitur
tas, & tam
est pars int
creaturam,
creans & posi
creatura non
locutio con
tollitur locu
& tamen pa
quens; vult
visione toll
& tamen
visum non
teca, Subl
visio, posi
tamen ob
Denique r
fundamen
reliquis m
addito por
pars intrin
Sed dic
sublato; q
solum non
ergo non te

DE CHARACT. CAUS. ET NUM. SACRAM. 297
mentum Confirmationis; ergo pars intrinseca Sa-
cramenti Confirmationis est Baptismus. Atqui sub-
lato solo sexu virili in Sacramento Ordinis tollitur
Sacramentum Ordinis, & illo posito cum cæteris
ponitur Sacramentum validum; ergo sexus virilis
est pars intrinseca Sacramenti Ordinis.

§. 2. Negando Maj. In respectivis enim, quan-
do pars essentialis est aliquid connotans in obli-
quo, tunc sublato illo connotato, tollitur con-
notans, quod est pars intrinseca, & consequenter
etiam tollitur res, cujus pars intrinseca est conno-
tans, & tamen illud connotatum in obliquo non
est pars intrinseca. Sic Deus creans connotat
creaturam, sublata solâ creaturâ non est Deus
creans & posita creaturâ est Deus creans, & tamen
creatura non est pars intrinseca Dei creantis; sic
locutio connotat loquentem, sublato loquente
tollitur locutio, & posito loquente ponitur locutio,
& tamen pars intrinseca locutionis, non est lo-
quens; visum connotat visionem, & sublata solâ
visione tollitur visum & illâ posita ponitur visum,
& tamen visio non est pars intrinseca visi, aliâs
visum non esset denominatio extrinseca, sed intrin-
seca. Sublato objecto cæteris manentibus tollitur
visio, posito objecto cum cæteris ponitur visio, &
tamen objectum non est pars intrinseca visionis.
Denique relatio in principiis Thomisticis connotat
fundamentum & terminum, solo termino sublato
reliquis manentibus tollitur relatio & solo termino
addito ponitur relatio, & tamen terminus non est
pars intrinseca relationis.

Sed dicunt: Regulam dicere: quo solo
sublato; quando autem tollitur connotatum, illud
solum non tollitur, sed etiam tollitur connotans;
ergo non servatur regula partium.

¶. Particulas exclusivas: tantum, solum &c. non excludere concomitantia juxta Regulas Dialecticæ, ergo per sublationem solius connotati non excluditur sublatio connotantis, ergo verum manet, quod sublato solo connotato tollatur res, cujus pars intrinseca est connotans; sic verba baptizantis, ablutio activa baptizantis & passiva baptizati connotant baptizantem & baptizatum, ideoque sublato solo baptizante vel baptizato non amplius sunt verba vel ablutio, quæ sunt partes essentielles Sacramenti Baptismi, & tamen nec baptizans nec baptizatus sunt partes essentielles & intrinsecæ hujus Sacramenti.

DICO 2. *Non est dubium, quin mali exhibentes se ministros Dei & Ecclesiæ in dispensatione Sacramentorum peccent.* S. Th. hic Q. 64. a. 6. O. Sive graviter peccat peccato sacrilegii minister solemnitatis in statu peccati mortalis conficiens Sacramentum, quod etiam in ministro necessitatis habente tempus eliciendi contritionem verius videtur.

Pro intelligentia Conclusionis notandum: quod duplex sit minister Sacramenti: unus *solemnitatis*, alter *necessitatis*, minister *solemnitatis* dicitur, qui ex aliquo certo officio & speciali consecratione ad Sacramenta administranda deputatur, qualis est Episcopus ordinans, sacerdos consecrans, absolvens, inungens. Minister *necessitatis* est, qui in casu necessitatis Sacramentum administrat absque speciali consecratione & deputatione ad tale ministerium: ut cum in casu necessitatis Laicus infantem baptizat. In nullo ministro requiri probitatem morum ad validè administrandum, cerrum est. Sed quod requiratur ad licitè administrandum.

Prima Pars probatur 1. Ex S. Scriptura Levit. 19.

v. 2. Sancti estote, quia ego sanctus sum Dominus Deus

DE CHAR
Deus vestre
sancti, qui
Eritis mihi
separavi vo
maximè de
verum est,
deant, qua
sanctis non
dico & om
judicis min
cap. 10
tractantibus
2. Ration
gii, qui con
gationem
ciens Sacra
irreverenti
nis: eo ip
putatus in
ne & tan
rat ad rei
ctionem,
conforme
sto; si en
ctum est l
accedunt
eos Domi
vi Testar
hæc obli
ex gravi
præceptu
ex conse
catur face
irreveren
lemniter

DE CHARACT. CAUS. ET NUM. SACRAM. 299
Deus vester, 20. v. 7. Sanctificamini & estote
sancti, quia ego sum Dominus Deus vester, & v. 26.
Eritis mihi sancti, quia sanctus sum ego Dominus &
separavi vos à cæteris populis ut essetis mei. Quod
maximè de novi Testamenti consecratis ministris
verum est, unde S. Aug. Con. 1. in Pl. 103. Vi-
deant, qualem rationem habiuri sint cum Deo qui
sanctis non sanctè utuntur Tract. 5. in Joan. & ego
dico & omnes dicimus, quia justos oportet esse tantà
iudicis ministros, & Lib. 2. cont. Epist. Parmen.
cap. 10. Omnia Sacramenta, cum obliunt indignè
tractantibus, prosunt tamen per eos dignè sumentibus.

2. Ratione: Ille committit peccatum grave sacrile-
gii, qui committit irreverentiã contrà gravem obli-
gationem religionis; atqui minister ex officio confi-
ciens Sacramentū in statu peccati mortalis committit
irreverentiã contrà gravem obligationem religio-
nis: eo ipso enim, quo aliquis est specialiter de-
putatus in ministerium Christi, ut ipse nomi-
ne & tanquam instrumentum animatum concur-
rat ad rei tam sanctæ, qualis est Sacramentum, confe-
ctionem, per virtutem religionis obligatur, ut se
conformet in sanctitate suo principali agenti Chri-
sto; si enim sacerdotibus antiqui Testamenti di-
ctum est Exod. 19. v. 22. Sacerdotes quoque, qui
accedunt ad Dominum, sanctificentur, ne percutiat
eos Dominus. Quantò majorem à sacerdotibus no-
vi Testamenti requireret Christus sanctitatem; nec
hæc obligatio potest esse levis: nam præceptum
ex gravi radice graviter obligat; atqui hoc est
præceptum negativum ex gravi radice, videlicet
ex consecratione, per quam sacerdoti communi-
catur sacerdotium Christi; sicut igitur magna foret
irreverentiã contrà personam principis, si ad so-
lemniter tractandum aliquod negotium principis
assu-

NOTATIO XVI
vires tantum, solum de non
vires jura Regis Dale.
nem solus comitum non
tatis, ergo rem ma-
toto tollatur res, cu-
tatis, sic verba bap-
tatis & passiva bap-
baptizatum, ideo
baptizato non am-
que sine partes ef-
tamen nec bap-
essentials & in-
mali e exhibentes
tatione Sacra-
64. a. 6. O. Sive
minister solemniter
ficiens Sacramen-
cessitatis habente
verius videtur.
otandum; quod du-
us solemniter, alter
licitur, qui ex aliquo
tione ad Sacramenta
est Episcopus ordi-
solvens, in unguis
in casu necessitatis
que speciali condi-
le ministerium; ut
is infantem baptizat,
obitarem morum ad
um est. Sed quod re-
cedum,
Scripura Levit. 19.
a qd dicitur sum Dominus
Deus

assumeretur persona rebellis & inimica principi, ita major est irreverentia, si peccator ex officio nomine Christi ministret Sacramentum.

Secunda Pars probatur : Quia quantumvis non ex officio sed ex necessitate ministretur Sacramentum, videtur, tamen esse res & titulus gravis subordinari Christo ut principali agenti, ac ipsum Sacramentum sanctificanti velut dispensatorem, ministrum & instrumentum animatum in ordine ad sanctificandas animas; præcepta autem negativa in re gravi graviter obligant; ergo etiam minister necessitatis graviter obligatur in sanctitate se conformare Christo. *Dixi 1.* Verius videtur: quia plures graves AA. excusant ministrum necessitatis à peccato mortali, si in statu disgratiæ Sacramentum administret, moti hac ratione: quia talis non tam se gerit, ut personam Christo subservientem, quam quod alterius, qui Sacramento indiget, necessitati succurrat, simile desumunt ab eo, qui in casu necessitatis regi ministrat sine competente ornatu, qui indignationem regis non meretur, sicut ille, cui hoc ministerium specialiter commissum est. *Dixi 2.* Habente tempus eliciendi contritionem: quia si sit tanta necessitas, quæ non permittat spatium (quod raro contingit) ut minister se recolligat ad eliciendam contritionem, præponenda est necessitas v. g. infantis baptizandi reverentiæ Sacramenti. Ita intelligendus est S. Th. dum dicit loc. cit. ad 3. *In articulo tamen necessitatis non peccaret baptizando, in casu, in quo etiam posset Laicus baptizare: sic enim patet, quod non exhiberet se ministrum Ecclesie sed subveniret necessitatem patienti.*

Ex dictis Colliges 1. Contrahentes in statu peccati mortalis matrimonium duplex peccatum committ-

tere:

DE CH.

tere: quia
sint ipsi con
mul minist

Colliges

tantum cor
mens ob in
nem in tali
tum Euchar
fectiva, ta
ditur hoc p
solemniter
cum ministr
dinetur ad
Eucharistia
17. l. 1. tit.
penituerint
vini judic
nationis, u

Colliges

audit Cov
nem pecc
cramentu
peccati m
pus elicie
proferenc
mentum,
committa
vicibus, l
nali, abso
facit Sacra
tum, sicut
charistia
convivii
distribuen

Colliges

tere: quia cum Sacramenti Matrimonii ministri sint ipsi contrahentes, & indignè recipiunt & simul ministrant Sacramentum.

Colliges 2. Quod peccet mortaliter sacerdos non tantum consecrans in statu peccati mortalis & sumens ob indignam susceptionem & ob consecrationem in tali statu, sed etiam distribuens Sacramentum Eucharistiæ, cum hæc actio, licet non sit confectiva, tamen sit distributiva Sacramenti, Extenditur hoc probabilius ad Diaconos & Subdiaconos solemniter in statu peccati mortalis ministrantes: cum ministerium illorum propinquè versetur & ordinetur ad confectionem dignissimi Sacramenti Eucharistiæ, pro quo facit, quod in cap. quæsitum 17. l. 1. tit. XI. de Clericis dicit Greg IX. *Si non penituerint, movendi sunt & sub interminatione divini judicii obtestandi, ut in testimonium sue damnationis, in susceptis etiam ordinibus non ministrent.*

Colliges 3. Quod Sacerdos non quidem dum audit Confessiones cum proposito ante absolutionem pœnitendi, qui se merè passivè habet & Sacramentum non conficit, sed qui absolvit in statu peccati mortalis, si extrà necessitatem habeat tempus eliciendi contritionem, mortaliter peccet: cum proferendo formam absolutionis conficiat Sacramentum, & quidem probabilius videtur: quod tot committat sacrilegia, quot pœnitentes distinctis vicibus, licet continuando sessionem in confessionali, absolvit: quia qualibet absolutione integrum facit Sacramentum moraliter alteri non coordinatum, sicut plures continuò factæ distributiones Eucharistiæ tanquam exhibitio unius sacramentalis convivii moraliter coordinantur, ob quod taliter distribuens unum tantum committit sacrilegium.

Colliges 4. Quod Episcopi Chrisma & oleum

infix

infirmorum in statu peccati mortalis consecrantes peccent mortaliter; cum hujusmodi actiones sint sacramentales, utpote ad confectionem Sacramenti proximè ordinatæ, non tamen cum in statu peccati mortalis benedicunt Tempora, vasa, sacras vestes, virgines Deo dicatas vel Abbatissas: nam actiones istæ nec Sacramenta nec sacramentales sunt. Neque Concionator prædicans in statu peccati mortalis Verbum Dei peccat: cum prædicare non sit actio sacramentalis.

Q. An liceat petere vel recipere Sacramentum à ministro, qui scitur aut creditur illud in statu peccati mortalis ministraturus?

R. 1. Nunquam licet petere vel recipere Sacramentum ab illo, qui scitur illud defectu jurisdictionis aut similis causæ non tantum illicitè sed etiam invalidè esse ministraturus: hoc enim esset alium positivè inducere & cooperari ad sacrilegium: Cum illa administratio peteretur absque ulla causa necessitatis vel utilitatis.

2. Ab excommunicato non tolerato ut hæretico nominatim excommunicato, notorio percussore clerici, degradato extrà casum extremæ necessitatis non licet petere vel accipere Sacramentum: quia Ecclesia prohibet cum talibus habere communicationem præcipuè in rebus sacris; in extrema tamen necessitate: ut in articulo vel proximo periculo mortis v. g. tempore pestis, dum deest copia alterius sacerdotis, licitum est imò à talibus petere Baptismum juxtà Can. si quem forte 40. *Caus.* XXIV. Q. 1. desumpto ex S. August. lib. 1. cap. 2. de Baptis. Cont. donatis. Ubi de recipiente à non Catholico Baptismum in necessitate: *Non solum non improbamus, quod fecit, sed etiam securissimè verissimeque laudamus.* 2dò Sacramentum pœnitentiæ

DE CHAR
tentia juxtà
Juxtà p
ritia vel e
pœnitentiæ
paret aliud
jam proximi
que tunc sine
eramentum
nis petere,

3. A mi
stente in stat
accipere Sac
tabilis neces
sit proprius
Rat. est: Q
mentum, est
ob legem ch
ximo occasio
te est illicitu
mentum; n
clesia post C
Con. Const
cationem cu
specialiter d
quia Charita
necessitatem
ipse absque
tur, illum id
licet ab inf
contractus
illum esse j
non est scan
Si sit aliqu
enim cessan
strum mini

DE CHARACT. CAUS. ET NUM, SACRAM, 303
tentia juxta Conc. Trid. sess. 14. de Pœnit. cap. 7.
3° Juxta plures Theologos Sacramentum Eucha-
ristia vel extremæ unctio-
nis, si Sacramentum
pœnitentiæ non possit suscipi : quia tunc non ap-
paret aliud medium, quo moribundus & morti-
jam proximus de attrito possit fieri contritus, adeo-
que tunc sine ullo scrupulo licebit à supradictis Sa-
cramentum Eucharistia vel etiam extremæ unctio-
nis petere.

3. A ministro excommunicato tolerato vel exi-
stente in statu peccati mortalis licitum est petere vel
accipere Sacramentum, quando petentem urget no-
tabilis necessitas vel utilitas, præsertim, si minister
sit proprius Parochus.

Ratio est: Quia si à talibus non liceret petere Sacra-
mentum, esset vel ob prohibitionem Ecclesie vel
ob legem charitatis prohibentem, ne demus pro-
ximo occasionem peccandi; atqui ex neutro capi-
te est illicitum à similibus ministris petere Sacra-
mentum; non ex prohibitione Ecclesie: quia Ec-
clesia post Constitutionem Martini V. editam in
Con. Constantiensi permittit fidelibus communi-
cationem cum excommunicatis toleratis nondum
specialiter denunciatis; neque ex Lege Charitatis:
quia Charitati non repugnat ob aliquam notabilem
necessitatem vel utilitatem petere à proximo, quod
ipse absque peccato præstare possit, quamvis scia-
tur, illum id malè & cum peccato præstitutum; sic
licet ab infideli ad confirmationem fœderis vel
contractûs petere Juramentum, quamvis sciatur,
illum esse juraturum per falsos Deos, tunc enim
non est scandalum datum, sed acceptum. *Dixi I.*
Si sit aliqua notabilis necessitas vel utilitas: hac
enim cessante v. g. si Sacramentum per alium mini-
strum ministrari possit, Lex Charitatis dicitur non
esse

esse petendum Sacramentum à ministro malo, ne in peccatum mortale sacrilegii prolabatur. *Dixi 2.* Præsertim si sit proprius Parochus: quia fideles jus majus habent ad petendum Sacramentum à Parocho quàm à non Parocho.

Dices 1. In cap. vestra 7. de cohabit. Cler. & mul. lib. 3. tit. 2. rescribit Lucius III. *Sine dubitatione teneatis, quod à Clericis & Presbyteris quamquam fornicariis quamdiu tolerantur nec habent operis evidentiam licetè divina mysteria audiantur & alia recipiantur Sacramenta Ecclesiastica.* Simile habet Greg. IX. in cap. quæsitum ult. eod. Lib. de notoriis fornicatoribus in officiis divinis evitandis ergo ex priori à sensu contrario & ex posteriori directè sequitur, quod ab indignis ministris Sacramenta recipi non possint.

R. Utrumque Capitulum esse intelligendum extrà casum necessitatis aut notabilis utilitatis.

Dices 2. Non licet proximum exponere periculo peccati gravis; atqui petere Sacramentum à ministro, qui scitur illud sacrilegè administraturus, est illum exponere periculo peccati gravis; ergo.

R. Negando Mi. Non enim petens Sacramentum, quod alter potest sine peccato ministrare, ministrum periculo peccati exponit, sed tantum utitur jure suo in quærenda propria utilitate, quam non tenetur intermittere ob intervenientem alterius malitiam.

Dices 3. In nullo casu licet petere sanitatem à mago, qui scitur illam procuraturus per maleficium; ergo neque petere Sacramentum à ministro, qui scitur illud cum sacrilegio administraturus: utrobique enim videtur esse cooperatio ad peccatum.

R. Negando Consequentiam: Disparitas est: Quod ille, qui petit sanitatem à mago, petat rem
intrin-

DE CUA
intrinsecè
tionem, p
stro petit t
cui tamen
tantis,

Quoad i
ea possit te
primò pote
externam v
verborum,
plicitè, illa
tuta, Secun
externam cu
vit esse rit
implicitè se
quam exerc
nificandum
illam actio
borum, su
stituit. Q
actionis ac
tura & ab
Character
tualis vir
ex relatis
tum valid

DICO

Sacramen
ramenti
nem adhib
valorem S
qua intent
requiritur

Prima P

tent. & T

Par

intrinsicè malam, nempe magicam curationem, petens autem Sacramentum à malo ministro petit rem intrinsicè sanctam vi ipsius operis, cui tamen extrinsicè accedit malitia ex vitio operantis.

Quoad intentionem ministri norandum: quod non possit tendere in quadruplex objectum: nam primò potest velle exercere solam illam actionem externam v. g. ablationem cum pronuntiatione verborum, utpote non sciens nec explicitè nec implicitè, illa esse in aliquo usu vel ad aliquid instituta, Secundò potest velle exercere illam actionem externam cum pronuntiatione verborum, quæ novit esse ritum externum Ecclesiæ, & consequenter implicitè scit & vult exercere illam cæremoniam, quam exercet Ecclesia, & Christus instituit ad significandum gratiam. Tertio potest velle exercere illam actionem externam cum pronuntiatione verborum, sicut illam Ecclesia exercet, & Christus instituit. Quarto potest velle per exercitium talis actionis ac prolationem verborum à Christo instituta & ab Ecclesia præscripta conferre gratiam & Characterem. Quæritur an & quo modo an habitualis virtualis vel actualis & de quo objecto exrelaris debeat esse intentio ministri, ut Sacramentum validè administraretur.

DICO 3. *Ex virtute primæ intentionis perficitur Sacramentum quamvis studiosè curare debeat Sacramenti minister, ut etiam actualem intentionem adhibeat.* S. Th. hic Q. 64. a. 8. ad 3. Sive ad valorem Sacramenti requiritur ex parte ministri aliqua intentio, nec sufficit sola intentio habitualis, sed requiritur intentio saltem virtualis.

Prima Pars probatur 1. Ex definitione Conc. Florent. & Trid. sess. 7. de Sacramentis Can. XI. con-

trà Lutherum, qui docuit Sacramentum esse validum, etiamsi verba à ministro jocosè & irrisoriè vel recitativè dicantur, verba Concilii sunt: *Si quis dixerit in ministris, dum Sacramenta conficiunt & conferunt non requiri intentionem saltem faciendi, quod facit Ecclesia. Anathema sit.*

Probatur 2. Ratione: Administratio Sacramenti est actus propriè humanus per intellectum & voluntatem causatus ab homine; atqui talis actus nequit esse sine interna intentione agentis. Item actus ille exterior indifferenter se habet ad multa v. g. absolutio in Sacramento Baptismi est indifferens, ut ordinetur vel ad mundandum vel ad refrigerandum corpus; ergo debet per aliquid determinari; hoc autem non potest esse aliud, quàm internus actus intentionis.

Ex quibus colligitur: Ad Sacramentorum administrationem non sufficere solos ritus externos, neque infantes, ebrios, dormientes, furiosos esse idoneos Sacramentorum ministros, eò quod actuum humanorum exercendorum sint incapaces.

Secunda Pars probatur: Actio sacramentalis juxtà institutionem Christi debet esse actio humana & deliberata; id enim exigit reverentia Sacramenti, quod minister conficiens Sacramentum ità agat, ut possit esse certus de confectione Sacramenti; atqui actio cum intentione habituali exercitata non est in se humana & deliberata: quia nullus actus voluntatis in illam influit: ut supponitur; ergo non est actio sacramentalis unde si quis sciens se in ebrietate solitum esse baptizare vel verba consecrationis super panem proferre, ideoque hunc in finem se inebriet, hic habitualem & interpretativam haberet intentionem baptizandi vel consecrandi, non ideò tamen conficeret Sacramentum; quia

DE CH.
quia illa
deliberata
effectus pl
na liberè;
homo se li
riò ex vi i

Tertia
nem requi
modum op
manas, &
atqui non e
dè difficile
intentione
munem m
operatione
valorem Sa
actualis, l
bile in adm
tiam Sacra
actualem,
beat minif

Obj. 1.
ergo etiam
dedit 46.
mum ab e
na illud,
nificant,
non. Deni
ta, si valor
quæ in me
R. N. C
Quod reci
do agat, hir
intentione ha
dum patier
tur formalis

quia illa pronuntiatio non esset in se humana & deliberata, & à priori voluntate magis procedit, ut effectus physicus necessariò, quam ut actio humana liberè; quia non ex vi illius prioris intentionis homo se liberè applicat ad agendum, sed necessariò ex vi imaginativæ sive phantasiæ.

Tertia Pars probatur: Christus illam intentionem requisivit in ministro, quæ juxtà ordinarium modum operandi est accommodata ad actiones humanas, & in morali potestate hominis constituta; atqui non est in potestate morali hominis, sed valdè difficile, habere semper formalem & actualem intentionem, intentio autem virtualis juxtà communem modum operandi censetur sufficiens ad operationem humanam & deliberatam; ergo ad valorem Sacramenti non est necessaria intentio actualis, sed sufficit virtualis; quamvis sit laudabile in administratione Sacramentorum ob reverentiam Sacramenti habere intentionem formalem & actualem, & ad eam semper habendam conari debeat minister Sacramenti.

Obj. 1. Potest amens & dormiens baptizari, ergo etiam baptizare; imò S. Aug. relatus in Can. dedit 46. caus. 1. Q. 1. affirmare videtur baptismum ab ebrio datum esse validum. Deinde signa illud, ad quod significandum instituta sunt significant, sive ponens talia signa id intendat, sive non. Denique incerti essent suscipientes Sacramenta, si valor eorum dependeret ab intentione ministri, quæ in mente latet, nec à suscipientibus cognoscitur.

R. N. Consequentiam: Ad 1. Disparitas est: Quod recipiens Sacramentum nihil humano modo agat, hinc ad recipiendum Sacramentum sufficit intentio habitualis: cum recipiens se habeat ad modum patientis, ad confectionem autem requiritur formalis vel virtualis. Ad 2. loquitur S. Aug.

loc. cit. de eo, qui pronus est ad ebrietatem. Unde correctio Romana loco *Ebrius*: legit: *Ebriosus*.
 Ad 3. Sacramenta non sunt signa speculativa, sed practica, quorum efficacia pendet ab eo, qui potest & vult facere, ut reverà talia signa sint, qualia instituens illa esse voluit, instituens autem voluit esse actiones humanas sacras. Ad 4. Sufficit certitudo moralis, quam habet Ecclesia de intentione ministri ex eo, quod applicet materiam & formam, nec est ratio dubitandi, quin serò agat.

Obj. 2. S. Th. hic a 8. ad 3. in terminis dicit intentionem habitualement sufficere ad confectionem Sacramenti.

R. Illos terminos intentionis habitualis à S. Th. sumi pro intentione virtuali, ut patet ex verbis in Conclusionem adductis, & hæc ad valorem Sacramenti sufficit. In quibusdam etiam editionibus à margine ponitur: *aliàs virtualem*.

Obj. 3. Voluntas habitualis applicandi alicui fructum sacrificii sufficit ad validam applicationem, ergo etiam voluntas habitualis applicandi formam Sacramenti materiæ sufficit ad valorem Sacramenti.

R. Permissio Antecedente, de quo in Tract. de Eucharistia, negando Consequentiam: Disparitas est: quia applicatio fructûs est quædam conditio nata donatio: nam applicans dicit virtualiter: cedo fructum sacrificii, si cras illud obtulero; res autem donata transit in dominium donatarii, quamprimum conditio donationis impleta est, licet actus donationis non amplius formaliter vel virtualiter extet; at confectio Sacramenti est actio humana, libera & determinata, qualis esse non potest cum sola intentione habituali.

Obj. 4. Ut aliqua actio sit imputabilis ad culpam, sufficit, illam esse voluntariam in sola causa; sic

DE CR
 sic qui scio
 finem se i
 ad culpam
 sufficit, q
 R. N.
 institutio
 intelligim
 lis, in qu
 ster libero
 mo potes
 tione form
 peccatis,
 rativè volu
 hiber dilig
 Q An
 R. Sub
 potest, imò
 bium con
 humanâ r
 Verosimil
 mentales
 eas valer
 noscibili
 conditio
 mentis, e
 tionem c
 potest in
 effectus
 citur, q
 quando c
 obex ren
 ma non
 ergo nec
 tur mater
 ster pro
 mentum.

sic qui sciens se in ebrietate esse rixosum, & hunc in finem se inebriat, huic rixæ tales sunt imputabiles ad culpam; ergo etiam ad confectioem Sacramenti sufficit, quod sit voluntaria in causa.

R. N. Consequentiam : Disparitas est : Quia institutio Christi, quam ex usu & praxi Ecclesiæ intelligimus, determinavit, ut actio sacramentalis, in qua homo operatur ex persona Christi, subsistet libero arbitrio, & fiat in tali statu, in quo homo potest habere prudens iudicium de applicatione formæ ad materiam, quod non reperitur in peccatis, quæ etiam imputantur, & sunt interpretativè voluntaria, cum quis ad illa evitanda non adhibet diligentiam, quam potest & debet adhibere.

Q. An intentio possit esse conditionata?

R. Sub conditione de præsentis vel de præterito potest, imò debet aliqua modo propter rationabile dubium conferri Sacramentum, modò conditio sit humanâ ratione cognoscibilis : quod addo : quia Verosimilius videtur, quod, cum actiones sacramentales sint actiones humanæ, non velit Deus eas valere sub conditionibus humanitus non cognoscibilibus v. g. si es prædestinatus. Verum sub conditione de futuro contingenti in reliquis Sacramentis, excepto solo Matrimonio, quod habet rationem contractûs, ejusque naturam imitatur, non potest intentio esse sufficiens : quia Sacramentorum effectus non potest esse suspensus, sed tunc producit, quando forma materiæ applicatur, aut, quando cum obice Sacramentum recipitur, si ille obex removeatur; eveniente verò conditione forma non applicatur materiæ, sed jam transit; ergo nec tunc, nec etiam, quando forma applicatur materiæ, conficitur Sacramentum : cum minister pro tunc non intendebat conficere Sacramentum.

DICO 4. *Si patiatur fidei defectum circa ipsum Sacramentum, quod exhibet, licet credat, per id, quod agitur exterius, nullum sequi interiore effectum, non tamen ignorat, quod Ecclesia Catholica intendit per huiusmodi, quæ exterius aguntur, præbere Sacramentum. Unde non obstante infidelitate potest intendere facere id, quod facit Ecclesia, licet aestimet id nihile esse, & talis intentio sufficit ad Sacramentum.* S. Th. hic Q. 64. a. 9. ad 1. Sive in ministro non requiritur intentio conferendi effectum Sacramenti v. g. Characterem aut gratiam Sacramentalem, sed requiritur ex parte intellectus confusa quædam & generalis notitia, quâ minister sciat, quod Ecclesia per ritum illum externum intendat præbere Sacramentum, seu exercere actionem quandam sacram. Ex parte voluntatis serius animus ritum & formam illam, quam scit, quod Ecclesia adhibeat in administratione Sacramentorum exercendi. Et hæc duo seclusa quacunque alia intentione sufficiunt.

Prima Pars probatur; Suppositâ semel essentiâ & existienciâ Sacramenti, ejus effectus non dependet ab intentione ministri, sed effectus Characteris & gratiæ continetur in virtute Sacramenti tanquam causæ; ergo hoc ipso, quod quis efficaciter intendat facere Sacramentum, habet implicitam voluntatem etiam producendi Characterem & gratiam; unde Paganus vel hæreticus imò Atheus potest validè baptizare, dummodo intentionem habeat faciendi seriò ritum externum, quo novit, Catholicos baptizare, licet non credat, illam actionem causare gratiam, imò licet intentionem expressè contrariam habeat non causandi gratiam.

Non obstat: Quod S. Th. hic a. 8. O. dicit: Ablutio aqua, qua fit in Baptismo, potest ordinari & ad

mun-

DE CH
munditia
& ad lue
oportet, &
mentalem
baptizans
mentum)
ctum Sacra

Nam
exponi po
est effectus
intentus,
ter ex eo
ordinatam
dum, ab
assumptâ.

Contra
cramenti
intentus v
delicet in

Secundo
plicitè ve
facit Eccle
scit, quid
illud face
tem, qu
quid faci

Tertia
cap. 6. d
doti anir
Can. 9. i
sacramen
solvar.

Obj. V
nati puer
Item S. C

munditiam corporalem, & ad sanitatem corporalem, & ad ludum & ad multa alia hujusmodi: & ideo oportet, quod determinetur ad unum id est ad sacramentalem effectum, per intentionem abipientis. Ergo baptizans (idem est de conferente aliud Sacramentum) debet intendere ex mente S. Th. effectum Sacramenti.

Nam contra est 1.: Quod S. Thom. congruè exponi possit de ipsa actione sacramentali, quæ est effectus à conficiente Sacramentum hoc ipso intentus, quod verè faciat Sacramentum. Ut patet ex eo, quod distinguit abluitionem aquæ, ut ordinatam ad mundandum, sanandum, jocandum, ab eadem abluitione non ex tali intentione assumptâ.

Contra est 2. Si loquatur S. Th. de effectu Sacramenti videlicet gratiâ & caractere, quod sit intentus virtualiter ex parte operis in sua causa: videlicet in Sacramento.

Secunda Pars probatur; Minister debet vel implicitè vel explicitè intendere illud facere, quod facit Ecclesia juxtâ Conc. Trid.; atqui ille qui nescit, quidnam faciat Ecclesia, non potest intendere illud facere, quod facit Ecclesia; non sciens autem, quod illum ritum exerceat Ecclesia, non scit, quid faciat Ecclesia.

Tertia Pars probatur: Trid. sess. 14. de Pœnit. cap. 6. dicit: non valere absolutionem, si Sacerdoti animus seriò agendi & verè absolvendi desit, Can. 9. ibid. ait: non sufficere ad absolutionem sacramentalem, si Sacerdos non seriò sed joco absolvar.

Obj. Validus fuit iudicatus Baptismus S. Athanasii pueri alios pueros per jocum baptizantis. Item S. Genesii in Theatro mimicè baptizati. Ergo

valet Baptismus non seriò sed per jocum à ministro collatus.

2. Dupliciter potest Sacramentum per jocum conferri imprimis, ut quis non intendat verè conferre Sacramentum, sed tantùm irridere, simulare vel scenicè repræsentare, quod alias factum est sed non eo modo illud facere, quo factum vel faciendum est, & talis jocus impedit Sacramenti valorem. Alio modo si ludi & recreationis causâ verè agatur illud, quod agendum est, & hoc modo S. Athanasius non ignorans sed sciens illud, quod viderat per Episcopum fieri, recreationis causâ egit baptizando alios pueros, eodem modo Genesio mimo Christianorum sacris ab initio illudere volenti, sed mirabiliter immutato seriò baptismum petenti minister volens imitari & facere quod alii faciebant, ad spectatores oblectandos, contulit Baptismum.

Quarta Pars probatur 1. Baptismus potest validè conferri ab infideli & Pagano, ut omnes admittunt; atqui talis nihil amplius ex parte intentionis habet, quàm duo enumerata: quia non habet intentionem conformandi se voluntati & intentioni Christi vel Ecclesiæ: cum non credat Baptismum esse Sacramentum, sed potius putet esse sacrilegam superstitionem, Christum non potuisse instituere Sacramenta, Christum fuisse impostorem, Ecclesiam esse Synagogam Sathanæ &c.; ergo non potest infidelis intendere efficaciter conferre vel consecrare Sacramentum; quia ea, quibus intellectus non assentitur, imò quæ judicat esse impossibilia, non potest minister efficaciter intendere; ergo tales infideles nihil aliud intendunt quàm ritum externum celebrare quem sciunt apud Christianos pro sacro & religioso haberi.

Proba-

Probat
quæ Chris
quod facit
tates, quat
cramentum
inefficax:
git ea, qua
quod facit
alias inter
tò destruc
quod Chri
ha; volo
criticare:
prævaleret
autem est e
Sacrament
proceditur
cedo ad co
quâ nolo
inefficax,

Probat
potuit Sa
perverfa i
cto juxta
denter à
Christus
da indep
administ
luit in re
sacramen
nisteria p
qui in be
actuum p
litarum
sufficit act

Probatnr 2. Minister, qui vult seriò facere ea, quæ Christus instituit, & tamen non vult facere, quod facit Ecclesia, habet duas repugnantes voluntates, quarum una videlicet non administrandi Sacramentum, non faciendi, quod facit Ecclesia, est inefficax: hoc ipso enim, quo rogatus seriò peragat ea, quæ Christus instituit, facit, & vult facere, quod facit Ecclesia; sicut si minister haberet duas alias intentiones inter se pugnantes & se mutuo destruentes, cujusmodi essent hæ: volo facere, quod Christus instituit, & non quod facit Ecclesia; volo consecrare Eucharistiam, & nolo sacrificare: validum foret Sacramentum: quia tunc prævaleret intentio illa, quæ est efficacior, illa autem est efficacior, vi cuius ponitur ritus externus Sacramenti; intentio enim efficacior est illa, vi cuius proceditur ad opus; quare intentio, vi cuius procedo ad consecrandum, erit efficacior; alia autem, quæ nolo sacrificare, cum non exeat in actum, erit inefficax, ideò nil oberit valori Sacramenti.

Probatnr 3. Christus institutor Sacramentorum potuit Sacramentorum valorem independentem à perversa intentione ministri instituere, sicut de facto juxta omnes Sacramenta sunt instituta independentem à sanctitate & fide ministri; ergo de facto Christus illa ita instituit, ut Sacramenta sint valida independentem ab intentione ministri volentis administrare Sacramenta valida: quia Christus voluit in republica Christiana modo humano peragi sacramentum, & consequenter eo modo, quo ministeria publica in republica civili peragi solent; atqui in bene ordinatis communitatibus ad valorem actuum publicorum aliarumque functionum politicarum, sicut non sufficit actus ludicre factus, ita sufficit actus seriò cum formis solitis à designato

republicæ ministro confectus; illud ergo similiter in republica Christiana sufficiet; sicut igitur Judex, qui in mensa inter pocula per jocum reum absolvet, nihil ageret, econtra si sedens pro Tribunali seriò sententiam ferret reum absolvendo, reverà reum absolveret, licet interius contrariam privatam intentionem haberet, ità Parochus, qui seriò materiam & formam Baptismi applicat, verè baptizat, licet interius intentionem contrariam habeat non baptizandi.

Obj. 1. Juxtà Trid. minister debet intendere, facere, quod Christus instituit, & facit Ecclesia; atqui ut intendat facere, quod facit Ecclesia, non sufficit, quod tantùm intendat exercere exterius istum ritum nempè proferte verba super apposita materiâ: cùm Ecclesia plus faciat, quæ nempè hoc exterius faciendo conficit Sacramentum; ergo minister debet habere intentionem per applicationem formæ ad materiam conficiendi Sacramentum.

R. Negando *Mi.* Ad cujus probationem dico: Quod Ecclesia plus faciat, quàm talis intendit explicitè & in actu signato, non verò in actu exercito & implicitè: hoc ipso enim, quod intendit seriò exercere ritum, quem scit ab Ecclesia adhiberi ut sacrum & in ordine ad effectum spirituales, intendit in exercitio facere, quod facit Ecclesia, licet non intendat illud expressè, quod intendit Ecclesia, neque Concilium dicit: quod minister debeat intendere, quod intendit facere Ecclesia; quia si talis intentio requireretur ad valorem Sacramenti, deberet minister intendere illum sacrum ritum, ut est actio sacramentalis, ut est productiva gratiæ, & sic intendere sanctificare homines, & producere effectus Sacramenti: cùm id intendat Christus & Ecclesia, qualis intentio à nullo Catholico requi-

DE CHA
requiritur,
tendat face
beat exterius
det fieri in
interius Sac
cillii Triden
de Pœnit. c
sua negligē
ventem cogn
dulò requir
quod facit
nem seriò a

Obj. 2.
valorem Sa
quâ se subji
dat facere,
Opulc. 5. a
cramentum
bet Sacrame
mentum cur
facit Eccles
dit Sacram
tum; Et in
tis non solū
imò Pagan
modo servu
quod facit
principali
ritus exteri
ficere & co
conferre S
ponendi ri
cramenti.

R. Neg
exercet ritu

DE CHARACT. CAUS. ET NUM. SACRAM. 315
requiritur, sed Concilium jubet, ut minister intendat facere, quod facit Ecclesia. sive quod debeat exterius voluntariè & seriò facere, quod videt fieri in Ecclesia, sic autem potest facere illa, qui interius Sacramentum irridet. Hanc mentem Concilii Tridentini esse colligitur ex illo quod sess. 14. de Pœnit. cap. 6. dicitur: *Nec is esset nisi salutis sue negligentissimus; qui sacerdotem joco se absolventem cognosceret; & non alium seriò agentem sedulo requireret*; Ergo per intentionem faciendi quod facit Ecclesia intellexit Concilium intentionem seriò agendi, quod facit exterius Ecclesia.

Obj. 2. S. Th. hic a. 9. ad 1. docet, quod ad valorem Sacramenti requiratur intentio ministri, quâ se subjiciat principali agenti, ut scilicet intendat facere, quod facit Christus & Ecclesia. Et in Opulc. 5. asserit, requiri intentionem faciendi Sacramentum verba sunt: *Requiritur etiam in quolibet Sacramento persona ministri conferentis Sacramentum cum intentione conferendi & faciendi, quod facit Ecclesia... & si minister Sacramenti non intendit Sacramentum conficere, non perficitur Sacramentum*; Et infra de Baptismo: *In articulo necessitatis non solum Diaconus, sed etiam Laicus & mulier imò Paganus etiam hereticus potest baptizare, dummodo servet formam Ecclesie. & intendat facere, quod facit Ecclesia*. Atqui minister non subjicitur principali agenti per solam intentionem ponendi ritus externos, neque per eam solam intendit conficere & conferre Sacramentum, cum intendat non conferre Sacramentum; ergo sola intentio seriò ponendi ritus externos non sufficit ad valorem Sacramenti.

R. Negando Mi. Quia minister eo ipso, quo exercet ritus externos seriò, & non ignorat, quod Eccle-

Eccle-

Ecclesia Catholica intendat per hujusmodi ritus, qui exterius aguntur, præbere Sacramentum subjicitur principali agenti, & intendit exercitè conferre & conficere Sacramentum: quia exercet ritus externos, quos scit adhiberi ad administrandum Sacramentum Christi, licet existimet id nihil esse, sicut Catholicus, qui rogatus à Judæo, ut circumcidat infantem, si externè seriò exerceat cæremoniam circumcisionis, quamvis mente totam illam cæremoniam desideret, nihilominus diceretur se subjicisse ritibus Judaicis, ac contulisse Sacramentum Legis Mosaicæ.

Obj. 3. Sacramentum Pœnitentiæ est institutum per modum Judicii, in Judicio autem sententia Judicis sine interiore intentione prolata invalida est; in institutione Eucharistiæ dicitur; *Hoc facite in meam commemorationem*, quod fieri nequit sine intentione se conformandi Christo; in promulgatione Sacramenti extremæ Unctionis præcipitur; ut Sacerdotes orent super infirmum; oratio autem sine intentione interna esse non potest; Denique Matrimonium sine interno contrahentium consensu juxtà omnes est invalidum; ergo ad valorem Sacramentorum desideratur in ministro intentio, quæ se Christi & Ecclesiæ intentioni seriò conformet.

R. Sententia Judicis maximè inferioris, qui tantùm est instrumentum Judicis superioris, est valida, dummodo seriò feratur, licet intentionem privatam habeat non absolvendi. Eucharistiam in Christi commemorationem consecrat, qui id, quod à Christo institutum est, liberè & seriò facit; *Nomine etiam* Ecclesiæ super infirmum orat, qui orationes ab Ecclesia præscriptas advertenter & attentè fundit. Matrimonium denique validum est & à fidelibus contractum est verum Sacramen-

rum,

DE CHAR
tum, licet
cipiendi Sa
exterius &
contrahendi
matrimoniu
sive elevatus,
num requiri
status, hinc
fieri nequit
esse Sacrame
ne tamen t
tum. De qu

Obj. 4.

no 1690. c
collatus à m
formam bap
suo apud se
clesia; erg
clesia.

R. Mer

nata, sed
dit, ut con
aut quicun
& format
tismum ex
tur in hâ
ritus exter
& nos dan
ternum in
ille à Chri
luntate au
ritum, qu
sto esse e
autem rati
deatur dit

tum, licet fideles habeant intentionem non suscipiendi Sacramentum, dummodo verè & seriò exterius & interiùs contrahant, & quod intentio contrahendi requiratur, inde est, quod contractus matrimonialis à Christo ad dignitatem Sacramenti sit elevatus, ideoque quia ad contractum humanum requiritur consensus internus exterius manifestatus, hinc matrimonium sine tali consensu subsistere nequit & consequenter inter fideles nequit esse Sacramentum sine intentione contrahendi, bene tamen sine intentione suscipiendi Sacramentum. De quo plura Disp. XLVI.

Obj. 4. Inter propositiones ab Alex. VIII. Anno 1690. damnatas est hæc 28. *Valet Baptismus collatus à ministro, qui omnem ritum externum & formam baptizandi observat, intus verò in corde suo apud se resolvit*: Non intendo, quod facit Ecclesia; ergo sententia nostra est damnata ab Ecclesia.

R. Meritò hæc propositio est ab Ecclesia damnata, sed cum ea minimè sententia tradita coincidit, ut consideranti patebit. Nunquid enim Mimus aut quicumque Scenicus omnem ritum externum & formam observat? quis verò asserat hujus Baptismum ex intentione ludicra collatum valere? igitur in hæc propositione damnatur, quod solus ritus externus ad valorem Sacramenti sufficiat, quod & nos damnamus, requirentes præter ritum externum in intellectu ministri notitiam, quod ritus ille à Christo sit institutus in Sacramentum, in voluntate autem intentionem seriò exercendi illum ritum, qui noscitur exerceri in Ecclesia, & à Christo esse elevatus ad rationem Sacramenti; tota autem ratio quare Adversariis hæc sententia videatur difficilis, est; quia intentionem faciendi, quod

quod facit Ecclesia, cum intentione sese conformandi intentioni Christi & Ecclesiae confundunt, nec attendunt, quòd duplex, una efficax altera inefficax, in malo ministro intentio non repugnet, sed sit compossibilis, præterea supponunt, quod hæc Sententia neget, ad valorem Sacramenti requiri intentionem internam faciendi, quod facit Ecclesia, quam tamen in ministro serio & advertenter operante ita necessariam esse asserit, ut fieri non possit, quod intentionem faciendi, quod facit Ecclesia, non habeat ille, qui, quod facit Ecclesia, liberè & serio facit.

Obj. 5. Hæc sententia est minus tuta: si enim minister intentionem habeat non tantum serio exercendi Ritus externum à Christo institutum, sed etiam conformandi se intentioni Ecclesiae, certò administrabit validum Sacramentum; si verò habeat solam intentionem exercendi Ritus externum, expressè autem nolit sese conformare intentioni Ecclesiae, incertum est, an Sacramentum conficiat; si enim opposita sententia à parte rei vera est, nullum erit Sacramentum, & ita hæc sententia repugnat alteri propositioni damnatae: de opinione minus tutâ quoad valorem Sacramenti.

R. Aliter esse loquendum quoad praxin, aliter speculativè, licet enim hæc sententia ut practicanda sit minus tuta; attamen eandem docere & per rationes probare non est minus tutum, non enim majori hæc, quam opposita doctrina, periculo est obnoxia: si enim minister sit probus, conformabit se intentioni Christi & Ecclesiae ad vitandum grave peccatum: non enim negamus talem intentionem ministro esse necessariam, sed tantum negamus necessariam necessitate Sacramenti. si verò sit minister impius, & adhæreat nostræ sententiae,

credet

De CHARA
credet se non
quamvis vel
econtra, si op
per intentione
irritum redd
sacrilegia: in
sialiquis bap
staret, quòd
non baptizan
esset ob prob
tentia & nece

Ex dictis

mentorum n
menta ab hæ
essentialia ad
nus, cum no
ditum, que
dens postea n
tatem & pass
ex S. Aug. h
eadem, qua
virtute prop

Non obest

tur, hæretici
ta conferen
Ordinis ab
dem execut

Contra en

ta non confe
pientibus v.
Ordine susce
characterem

Neque ob

veram Eccle
non sunt ma

credet se non posse irritum reddere Sacramentum, quamvis vellet habere intentionem contrariam: e contra, si oppositam opinionem teneat, iudicans per intentionem contrariam intentioni Ecclesie irritum reddi Sacramentum, magis alliceretur ad sacrilegia: interim tamen fateri debemus, quod si aliquis baptizatus fuisset à ministro, de quo constaret, quod habuisset contrariam intentionem non baptizandi, talis sub conditione rebaptizandus esset ob probabilitatem contrariæ communis sententiæ & necessitatem Baptismi.

Ex dictis colligitur: Quod in ministro Sacramentorum non requiratur vera fides, sed Sacramenta ab hæreticis collata sint valida, modò alia essentialia adsint, in quo olim erravit S. Cyprianus, cum nondum illud esset per Concilium definitum, quem errorem tamen vehementius defendens postea modum illum correxit, vel per charitatem & passionem sufficienter expiavit, ut S. Th. ex S. Aug. hic art. 9. ad 2. probat. Ratio hujus est eadem, quæ de malo ministro, quod non agat in virtute propria, sed in virtute Christi.

Non obest: quod sæpiùs in Jure Canonico dicitur, hæreticis non competere potestatem Sacramenta conferendi, nec iis, qui Sacramentum v. g. Ordinis ab iisdem susceperunt, convenire ejusdem executionem.

Contra enim est: quod licitè hæretici Sacramenta non conferant bene tamen validè, neque suscipientibus v. g. Ordinem ab hæreticis licitum est in Ordine suscepto ministrare, habent tamen verum characterem.

Neque obest 2. Quod Sacramenta pertineant ad veram Ecclesiam, quæ unica est, cujus hæretici non sunt membra, neque proinde dare possunt

Gratiam sanctificantem, quâ ipsi carent.

Rursus enim contra est: quòd sacramenta ad solam veram Ecclesiam pertineant, ut intra eandem ab ejus membris fructuosè suscipi possint, & licet hæretici non sint membra Ecclesiæ, Deus tamen illis utitur tanquam efficientibus instrumenta, quibus intra veram Ecclesiam Gratiam causat, ad quod sufficit, quòd habeant Gratiam causaliter, quamvis eâ formaliter careant.

Q U Æ S T I O IV.

De Numero, Necessitate, & Excellentia Sacramentorum.

DICO I. *Convenienter ponuntur septem Sacramenta.* S. Th. hic Q. 65. a. 1. O.

*Probat*ur: Tot sunt Sacramenta novæ Legis, quot sunt in Scriptura diversi ritus externi habentes annexam promissionem gratiæ; atqui tales Ritus sunt septem: nam de Baptismo dicitur Matth. & Marc. ult. *Baptizantes eos in nomine Patris &c.* Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit. de Confirmatione Act. 8. refertur Apostolos baptizatis manus imposuisse, ut acciperent Spiritum sanctum. De Eucharistia Joan. 6. v. 59. *Qui manducat hunc Panem, vivet in æternum.* de Pœnitentia Jonan. 20. v. 23. *Quorum remisertis peccata, remittuntur eis.* De extrema Unctione Jac. 5. v. 14. *Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum unguentes eum oleo in nomine Domini.* De Ordine 2. ad Tim. 1. v. 6. *Admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum.* De Matrimonio ad Ephes. 5. v. 32. *Sacramentum hoc magnum est.* Congruentia hujus septenarii numeri est

Ana-

DE CHA
Analogia v
septem requ
ta corporali
ne ad comm
tur ut homo
rali vita, i.
ut crescat nu
bo. 5. San
ordine ad R
Pro Confer
mè propaga
ut homo i.
retur per C
charistiam.
liquis pecca
nem. 6. Ac
& Officia E
per Matrimo
honorem san
DICO 2
aliquid dupl
ri finis ...
quo non habi
do necessita
sed secundo
S. Th. hic C
Probatu
finem vide
quo illud,
necessarium
non potest,
lius esse ne
nientius vic
tur, atqui p
qua Sacrame
Pars III.

Analogia vitæ spiritualis cum vita corporali: sicut septem requiruntur, quibus homo perficitur in vita corporali, tum in Ordine ad se, tum in Ordine ad communitatem, ita etiam septem requiruntur ut homo perficiatur in vita spirituali; in corporali vita, 1. debet Generari, 2. Genitus crescere, 3. ut crescat nutriri, 4. si infirmus sit, curari à morbo, 5. Sanatus à reliquiis morbi liberari, 6. In ordine ad Rempublicam habere officia publica, 7. Pro Conservatione Generis humani prolem legitime propagare. Ità ad vitam spiritualem requiritur ut homo 1. regeneretur per Baptismum, 2. Roboretur per Confirmationem, 3. Nutriatur per Eucharistiam, 4. Sanetur per Pœnitentiam, 5. à reliquiis peccatorum liberetur per extremam Unctionem, 6. Accipiat potestatem exercendi Ministeria & Officia Ecclesiastica per Ordinem, 7. Denique per Matrimonium accipiat gratiam prolem ad Dei honorem sanctè procreandi & educandi.

DICO 2. *Necessarium respectu finis . . . dicitur aliquid dupliciter. uno modo, sine quo non potest haberi finis . . . alio modo dicitur esse necessarium id, sine quo non habetur finis ita convenienter . . . primo modo necessitatis sunt tria Sacramenta necessaria . . . sed secundo modo sunt necessaria alia Sacramenta.* S. Th. hìc Q. 65. a. 4. O.

Probatur & explicatur: Illud est necessarium ad finem videlicet æternam salutem simpliciter, sine quo illud, quod ad salutem æternam est absolute necessarium: scilicet Gratia sanctificans haberi non potest, & illud est secundùm quid vel ad melius esse necessarium, quo commodius & convenientius vita æterna & Gratia sanctificans obtinetur, atqui priori modo tria, posteriori modo reliqua Sacramenta necessaria sunt, ut patebit infra

de singulis & jam brevi inductione ostenditur, primò : Baptismus omnibus omninò est necessarium vel in re vel in voto, ità enim Joan. 3. v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex Aqua & Spiritu sancto, non potest introire in Regnum Dei.* Conc. Trid. Sess. 7. Gan. 5. de Baptismo : *Si quis dixerit Baptismum liberum esse : hoc est : non necessarium ad salutem, anathema sit.* Secundò de Pœnitentia ità loquitur Trid. Sess. 14. de Pœnit. cap. 5. *Ex institutione Sacramenti Pœnitentia jam explicatâ universa Ecclesia semper intellexit institutam etiam esse à Domino integram peccatorum confessionem, & omnibus post Baptismum lapsis jure Divino necessariam existere : quia Dominus noster Iesus Christus è terris ascensurus ad cœlos Sacerdotes sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam Praefides & Judices, ad quos omnia mortalia crimina deferantur, in qua Christi fideles ceciderint.* Tertiò Confirmatio non est necessaria necessitate medii : quia aliàs deberet ab Ecclesia conferri etiam ante usum rationis, ante quem multi moriuntur absque Confirmatione. Nec necessitate præcepti : quia de tali præcepto non constat ex sacra Scriptura aut Traditione Ecclesiæ, est tamen utilis : quia datur ad melius & fortius profundam fidem. Quartò Eucharistia non est necessaria absolute necessitate medii, aliàs etiam parvulis ante usum rationis deberet conferri ; adultis tamen est necessaria necessitate præcepti tum Divini tum Ecclesiastici, ità ut semel singulis annis in Paschate ad communicandum teneantur, quod autem sit ad melius esse necessaria : patet ex ingentibus fructibus, quos illud Sacramentum in dignè suscipientibus causat, de quibus suo loco. Quintò, Extrema Unctio non est simpliciter necessaria : quia

quia sine illa
morte perituri
tum Ordinis
sine illo non p
finem salutis :
sacramenta Con
& extrema
tum est nec
Trid. definiti
Sacram conjug
tatis vel Cœliba
tere in Virgini
rimonio ; An
cessarium, ut
fidelium obtine
numerum Elec
nium, ut est of
te faciendum c
auxiliorum Div
tur conjugatis,
creationi & ed
DICO 3.
Eucharistia est
Th. hic Q. 65.
Probatnr 1.
cap. 3. ubi ità :
Eucharistia cum
res sacra & inv
rum illud in ea
reliqua Sacram
habens, cum q
sanctitatis Aut
2. Omnia :
charistiam tan
cum ordinem

quia sine illa multi salvantur, imo reis violentâ morte perituris non conceditur. Sextò. Sacramentum Ordinis est necessarium toti Ecclesiæ: quia sine illo non possunt fideles dirigi & pervenire ad finem salutis: cum sine ipso non possint esse Sacramenta Confirmationis, Eucharistiæ, Pœnitentiæ & extremæ Unctionis. Septimò. Matrimonium est necessarium non singulis, quia Con. Trid. definivit Sess. 24. Can. 10. *Si quis dixerit Statum conjugalem antepponendum esse Statui Virginitatis vel Coelibatus, & non esse melius ac beatius manere in Virginitate aut Coelibatu, quam jungi Matrimonio; Anathematizet.* Sed toti Ecclesiæ est necessarium, ut melius & convenientius propagatio fidelium obtineatur: quia licet ad multiplicandum numerum Electorum absolutè sufficeret Matrimonium, ut est officium naturæ, ad hoc tamen debite faciendum concurrat hoc Sacramentum ratione auxiliorum Divinæ Gratiæ, quæ intuitu ejus dantur conjugatis, ut debite intendant filiorum procreationi & educationi.

DICO 3. *Simpliciter loquendo, Sacramentum Eucharistiæ est potissimum inter alia Sacramenta.* S. Th. hic Q. 65. a. 3. O.

Probat 1. ex Con. Trid. Sess. 13. de Euchar. cap. 3. ubi ita: *Commune hoc quidem est sanctissima Eucharistiæ cum ceteris Sacramentis, symbolum esse rei sacre & invisibilis gratiæ formam visibilem: verum illud in ea excellens & singulare reperitur, quòd reliqua Sacramenta tunc primum sanctificandi vim habent, cum quis illis utitur: at in Eucharistiâ ipso sanctitatis Author ante usum est.*

2. Omnia alia Sacramenta ordinantur ad Eucharistiam tanquam ad suum finem universalem: cum ordinantur ad Deum & Christum, qui in Eucharistiâ

charistia continetur, & effectus Eucharistiae est conjunctio comedentis cum Christo, ad quam conjunctionem alia Sacramenta vel conducunt vel eandem significant.

3. Omnia alia Sacramenta habent virtutem causandi gratiam dependentem ab Authore gratiae, qui in Eucharistia realiter continetur, unde referente S. D. loc. cit. in arg. sed contra S. Dionysium cap. 3. Eccles. Hierat. dicit, quod non contingat aliquem perfici perfectione hierarchicâ, nisi per Divinissimam Eucharistiam. Ad quod ostendendum confertur Eucharistia ordinariè in usu aliorum Sacramentorum, unde secundum Ritus Ecclesiae ordinati communicant, & etiam baptizati si sint adulti, & confirmantur hæc omnia ex præcipua reverentia, quam Ecclesia Sacramento Eucharistiae exhibet.

Dictum est in conclusione, *simpliciter loquendo*: quia secundum diversam considerationem in diverso ordine alia Sacramenta præcellunt; quoad necessitatem Baptismus; quoad perfectionem ministrum Ordo & Confirmatio, quia conferuntur à solis Episcopis, & constituitur homo per Ordinem in sublimi gradu & per Confirmationem in militiâ Christi, Pœnitentia & extrema Unctio ordinantur ad vitam Christianam non per se sed per accidens scilicet in remedium & post lapsum & inter hæc Pœnitentia est majoris necessitatis, extrema Unctio majoris perfectionis. Denique in ratione signi præcellit Matrimonium, quod idcirco vocatur Sacramentum magnum, quia excellentissimum mysterium videlicet unionem naturæ Divinæ cum humana in Christo & conjunctionem Christi cum Ecclesia significat

De ESSEN

DIS

De Essenti

Post cont

venit ex

quod physic

perquam su

physicè: Sa

monem spiri

C

C

C

C

Quando inst

DICO:

stitui

sum effectum

imus, qua

verè Baptis

mentum

dicta fuit

nem S. Th.

Prima l

ante Passio

tempore;

institutus f

janua alio

Apostoli n

tramenta;

dotii ante

stolis: siq

cite in mea

Sacerdotes

Miss. Can,